

Forslag

til

Lov om ændring af lov om den offentlige sygeforsikring. (Dagpengehjælpens varighed.)

Fremsat den 14. januar 1970 af *socialministeren*.

§ 1.

I lov om den offentlige sygeforsikring, jfr. lovbekendtgørelse nr. 403 af 23. oktober 1967, som ændret ved lov nr. 96 af 29. marts 1968, lov nr. 244 af 4. juni 1969 og lov nr. 350 af 18. juni 1969, foretages følgende ændringer:

1. I § 28 indsættes efter *stk. 4* som nye stykker:

„*Stk. 5.* For personer, der oppebærer folkepension, invalidepension eller enkepension, er dagpengeretten opbrugt efter *stk. 3* ved udbetaling af dagpenge i 78 dage i løbet af 12 på hinanden følgende måneder og endeligt opbrugt efter *stk. 4* ved udbetaling af dagpenge i 234 dage i løbet af 36 på hinanden følgende måneder. Dagpenge i de sidste 3 måneder forud for den dag, fra hvilken pensionen begynder at løbe, medregnes ved beregningen af, om dagpengeretten er opbrugt.

Stk. 6. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan direktøren for sygekassevæsenet forlænge dagpengeperioden for personer, der oppebærer invalidepension.“

Stk. 5 og 6 bliver herefter *stk. 7* og 8.

2. § 32, *stk. 6*, affattes således:

„*Stk. 6.* Hvis et medlem, der oppebærer dagpenge, får tillagt invalidepension, folkepension eller enkepension, skal såvel medlemmet som invalideforsikringsretten, henholdsvis vedkommende kommunalbestyrelse, uopholdeligt give sygekassen underret-

Socialmin. 1. kt. j. nr. 3100-12-1969.

ning om tilkendelsen af pensionen. Sygekassen skal herefter drage omsorg for en ordning af spørgsmålet om pågældendes fremtidige dagpengesikring, jfr. § 27. Beløb, som sygekassen har ydet pensionisten i tiden mellem den dag, fra hvilken pensionen beregnes, og anvisningsdagen, skal så vidt muligt godtgøres kassen, dog kun i det omfang der i dette tidsrum og i de nærmest forudgående 3 måneder er ydet dagpengehjælp for mere end 78 dage.“

3. § 49, *stk. 3, nr. 5*, ophæves.

4. I § 52 indsættes efter *stk. 3* som nye stykker:

„*Stk. 4.* For personer, der oppebærer folkepension, invalidepension eller enkepension, kan dagpenge ikke udbetales udover i alt 78 dage i løbet af 12 på hinanden følgende måneder. Når dagpengeretten er opbrugt efter denne bestemmelse under en sammenhængende sygeperiode, kan dagpenge kun udbetales i en følgende 12 måneders periode, såfremt medlemmet kan præstere bevis for, at han efter dagpengerettens ophør har været raskmeldt og har haft mindst 13 ugers lønnet arbejde. Dagpenge i de sidste 3 måneder forud for den dag, fra hvilken pensionen begynder at løbe, medregnes ved beregningen af, om dagpengeretten er opbrugt.

Stk. 5. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan direktøren for sygekassevæsenet forlænge dagpengeperioden for personer, der oppebærer invalidepension.“

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 6 og 7.

5. § 56, stk. 6, affattes således:

„Stk. 6. Hvis et medlem, der oppebærer dagpenge i henhold til nærværende afsnit, får tillagt invalidepension, folkepension eller enkepension, skal såvel medlemmet som invalideforsikringsretten, henholdsvis vedkommende kommunalbestyrelse, uopholdeligt give sygekassen underretning om tilkendelsen af pensionen. Beløb, som sygekassen har ydet pensionisten i tiden mellem den dag, fra hvilken pensionen beregnes, og anvisningsdagen, skal så vidt muligt godtgøres kassen, dog kun i det omfang der i dette

tidsrum og i de nærmest forudgående 3 måneder er ydet dagpengehjælp for mere end 78 dage.“

6. I § 57, stk. 2, 2. pkt., ændres „§ 49, stk. 3, nr. 1-4“, til: „§ 49, stk. 3“.

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. april 1970. Ved beregningen af, om dagpengeretten er opbrugt, medregnes også dagpenge udbetalt for tiden før lovens ikrafttræden.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Lov nr. 239 af 10. juni 1960 om den offentlige sygeforsikring (Folketingstidende 1959-60, FF spalte 1020, 1374, 5698 og 6179; tillæg A, spalte 1091; tillæg B, spalte 1305 og 1553; tillæg C, spalte 997) er senest bekendtgjort ved lovekendtgørelse nr. 403 af 23. oktober 1967. Loven er senere ændret ved lov nr. 96 af 29. marts 1968 (Sygekassegrænsen m. v.), ved lov nr. 244 af 4. juni 1969 (Refusion af udgifter til fribefordring m. v.) samt ved lov nr. 350 af 18. juni 1969 (Sygedagpenge) (Folketingstidende 1968-69, FF spalte 5446, 5934, 7434 og 7754; tillæg A, spalte 4595; tillæg B, spalte 2787; tillæg C, spalte 977). Endvidere henvises til de ved lov nr. 101 af 20. marts 1963 skete ændringer af loven (Folketingstidende 1962-63, FF spalte 2953, 3449, 3473, 4181 og 4384; tillæg A, spalte 881; tillæg B, spalte 429 og 507; tillæg C, spalte 153).

Lovforslaget omfatter en *nedsættelse af varigheden* af den tid, hvori der kan udbetales dagpenge til personer, der oppebærer *folkepension, invalidepension* eller *enkepension*, samt en *ophævelse af undtagelsesbestemmelsen* fra dagpengeordningen for lønarbejdere for personer, der oppebærer *indtægtsbestemt folkepension*.

Ved sygeforsikringsloven af 1960 fastsattes længden af den tid, hvori der kan udbetales sygedagpenge til 156 dage i løbet af 12 på hinanden følgende måneder. Varigheden begrænsedes desuden ved, at hjælpen ikke kunne udbetalés udover i alt 468 dage i løbet af 3 på hinanden følgende år, idet der dog var adgang til at generhverve retten til dagpenge,

når hjælpen var endeligt opbrugt efter denne bestemmelse.

Disse bestemmelser blev ved lov nr. 101 af 20. marts 1963 ændret således, at dagpenge ikke kunne udbetales udover i alt 156 dage i løbet af 12 på hinanden følgende måneder, og når dagpengeretten var opbrugt efter denne bestemmelse under en sammenhængende sygeperiode, kunne dagpenge kun udbetales i en følgende 12 måneders periode, såfremt medlemmet efter dagpengerettens ophør havde været raskmeldt og ved den ny sygeperiodes begyndelse — for så vidt angår dagpenge fra lønarbejderdagpengeordningen — opfyldte lovens krav om en vis tids forudgående beskæftigelse.

Varigheden af dagpenge til personer, der er omfattet af sygeforsikringslovens afsnit II, dagpengeordningen for lønarbejdere, er senest blevet ændret ved lov nr. 350 af 18. juni 1969, der trådte i kraft den 1. oktober 1969. Der er herefter ret til dagpenge under denne ordning i op til det fulde antal arbejdsdage i et år (312 dage), inden for et tidsrum af 2 år. Samtidig ophævedes den begrænsning, der lå i, at dagpengene kun kunne oppebæres i 3 perioder inden for 3 år.

Der blev ikke foretaget en tilsvarende forlængelse af varigheden for så vidt angår dagpenge fra den frivillige dagpengeforsikring (sygeforsikringslovens afsnit I, kapitel V).

Efter de gældende regler i sygeforsikringsloven er personer, der oppebærer indtægtsbestemt folkepension, undtaget fra reglerne om dagpengehjælp

til lønarbejdere. Personer, der oppebærer folkepensionens mindstebeløb, har derimod adgang til dagpenge under sygdom på lige fod med andre. Det samme gælder for personer, der oppebærer invalidepension eller enkepension.

Overgangen til fuld folkepension fra 1. april 1970 vil efter de gældende regler medføre, at alle pensionister over 67 år i princippet kan få adgang til lønarbejderdagpenge under sygdom ved at opfylde det forholdsvis beskedne krav i sygeforsikringsloven om beskæftigelse i 40 timer i løbet af de sidste 4 uger umiddelbart forud for sygdommens indtræden. Dagpengene vil efter de gældende regler kunne oppebæres i 312 dage i løbet af 24 på hinanden følgende måneder.

Da en sådan vid adgang til at oppebære dagpenge under sygdom sammen med folkepensionen imidlertid ikke harmonerer med reglen om, at pensionister med indtægtsbestemt folkepension er fuldstændig afskåret fra lønarbejderdagpenge, er en ændring af sygeforsikringsloven nødvendig.

Ved overvejelsen af en sådan lovændring, der må sigte på en ophævelse af denne forskelsbehandling, må det i øvrigt fremhæves, at det må anses for urimeligt, såfremt der for en pensionist er mulighed for i lange perioder at oppebære lønarbejderdagpenge, uanset om pågældende i realiteten kun har en yderst ringe tilknytning til arbejdsmarkedet eller måske slet ikke længere har en sådan tilknytning. For pensionister, der har regelmæssig indtægtsgivende beskæftigelse, må det derimod anses for rimeligt, at der i kortere varende sygdomstilfælde er adgang til dagpenge som erstatning for indtægtsabet på grund af sygdommen. Der vil herved samtidig være mulighed for en lømpeligere overgang til et lavere indtægtsniveau i de tilfælde, hvor pensionisten ikke er i stand til på ny at genoptage beskæftigelsen.

Ved det foreliggende forslag er det derfor foreslået, at dagpengeperiodens varighed for pensionister begrænses til 78 dage i løbet af 12 på hinanden følgende måneder, samtidig med at der, når dagpengereetten er opbrugt efter denne bestemmelse, stilles krav om raskmelding og beskæftigelse af en vis varighed som betingelse for på ny at kunne oppebære dagpenge.

Da det må anses for uhensigtsmæssigt, at dagpengeperioden på indtil 1 år kommer til at gælde i de tilfælde, hvor personer med invalidepension eller enkepension opnår ret til sygedagpenge, og da de samme hensyn i det hele taget gør sig gældende for alle med en offentlig, social pension foreslås det, at der som hovedregel bliver adgang til sygedagpenge med den samme begrænsning i dagpengepe-

riodens varighed for alle, der oppebærer folkepension, herunder også indtægtsbestemt folkepension, invalidepension eller enkepension.

For længst muligt at bevare tilskyndelsen for invalidepensionister til at søge ud på arbejdsmarkedet har regeringen fundet det ønskeligt at give direktøren for sygekassevæsenet adgang til, når særlige omstændigheder taler derfor, for denne gruppe at forlænge den nævnte dagpengeperiode på 78 dage.

Begrænsningen i dagpengehjælpens varighed for pensionister foreslås gennemført også for så vidt angår dagpenge fra den frivillige dagpengeforsikring.

Den foreslåede begrænsning i dagpengeperiodens varighed giver ikke grundlag for at overveje en ændring af reglerne om ensartede bidrag for alle, der er omfattet af forsikringen, idet det må antages, at der er en særlig høj sygdomsrisiko for pensionistgruppen som helhed.

Udgifterne ved forslagene.

Ud fra et skøn over pensionisternes beskæftigelsesforhold og deres sygelighed kan det antages, at den totale årlige merudgift vil være af en størrelsesorden på ca. 5 mill. kr., som skal bæres fuldt ud af statskassen. Merudgiften er alene set i forhold til de nu gældende regler. Hvis lovforslaget ikke gennemføres vil pensionister over 67 år automatisk få adgang til lønarbejderdagpenge ved overgangen til fuld folkepension fra den 1. april 1970, og dagpengene vil kunne ydes i op til et helt år ad gangen. I forhold hertil indebærer lovforslaget en besparelse, som det ikke er muligt at skønne over.

I et bilag til lovforslaget er de gældende regler og ændringerne heri opstillet som parallelttekster.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Da reglerne om dagpenge fra den frivillige dagpengeforsikring i det store og hele svarer til reglerne for lønarbejderdagpenge, foreslås det, at der fastsættes tilsvarende begrænsninger i varigheden af dagpengehjælp til pensionister fra den frivillige forsikring som fra lønarbejderordningen, jfr. nr. 4.

Til nr. 2.

Forslaget indebærer, at refusionen til sygekassen af ydet dagpengehjælp inden for pensionsbeløbet for samme tidsrum begrænses på tilsvarende måde som refusionen af lønarbejderdagpenge efter nr. 5. Forslaget er i øvrigt redaktionelt.

Til nr. 3.

Forslaget medfører, at også personer med indtægtsbestemt folkepension får adgang til lønarbejdsdagpenge, jfr. de almindelige bemærkninger.

Til nr. 4.

Ved forslaget begrænses varigheden af dagpengehjælp til pensionister til 3 måneder inden for 1 år, og når hjælpen er opbrugt, stilles der krav om raskmelding og beskæftigelse i et vist omfang som betingelse for udbetaling af dagpengehjælp i en ny periode. Dagpenge for tiden umiddelbart inden overgangen til pension foreslås medtaget ved beregningen af, om dagpengeretten er opbrugt, svarende til reglen i forslagets nr. 5, sidste pkt.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger stilles der forslag om en særlig adgang til at forlænge dagpengeperioden for personer, der oppebærer invalidpension. En sådan forlængelse af dagpengeperioden bør alene ske, når det findes rimeligt ud fra en samlet bedømmelse af vedkommendes forhold, hvorved der især må tages hensyn til, om den pågældende i væsentligt omfang har haft erhvervs-

mæssig beskæftigelse siden overgangen til pension, og om den aktuelle sygdom er uden direkte forbindelse med invaliditeten.

Til nr. 5.

Refusionen til sygekassen af ydet dagpengehjælp inden for pensionsbeløbet for samme tidsrum begrænses efter forslaget, således at vedkommende altid er sikret dagpenge i mindst 78 dage enten sammen med pensionen eller eventuelt i tiden umiddelbart inden overgangen til pension. Forslaget er i øvrigt redaktionelt.

Til nr. 6.

Forslaget er redaktionelt.

Til § 2.

For at hindre tvivl om dagpengerettens udstrækning foreslås det udtrykkeligt at bestemme, at dagpenge for tiden før lovens ikrafttræden medtages ved beregningen af, om dagpengeretten er opbrugt.

Bilag.

I dette bilag opføres i venstre spalte den i lovforslaget nævnte bestemmelse i den nugældende formulering, medens den foreslåede ændring opføres i højre spalte.

Gældende formulering.

§ 28. — — —

Stk. 3. Dagpenge kan ikke udbetales udover i alt 156 dage i løbet af 12 på hinanden følgende måneder. Når dagpengeretten er opbrugt efter denne bestemmelse under en sammenhængende sygeperiode, kan dagpenge kun udbetales i en følgende 12 måneders periode, såfremt medlemmet efter dagpengerettens ophør har været raskmeldt og dokumenterer dette ved lægeerklæring, såfremt dette findes påkrævet af sygekassen.

Stk. 4. Såfremt et medlem har fået udbetalt dagpenge i tilsammen 468 dage i løbet af 36 på hinanden følgende måneder, anses dagpengeretten for endeligt opbrugt. Når der er forløbet 240 dage efter dagpengerettens ophør, kan pågældende dog på de i § 25 angivne vilkår generhverve adgangen til dagpengesikring. Der bortses herved fra den i § 25, stk. 2, omhandlede aldersbetingelse og fra den i § 26 nævnte ventetid på 3 måneder, såfremt begæring om dagpengesikring fremsættes straks efter forløbet af den nævnte periode på 240 dage.

Forslaget.

1. I § 28 indsættes efter *stk. 4* som nye stykker:

„*Stk. 5.* For personer, der oppebærer folkepension, invalidepension eller enkepension, er dagpengeretten opbrugt efter *stk. 3* ved udbetaling af dagpenge i 78 dage i løbet af 12 på hinanden følgende måneder og endeligt opbrugt efter *stk. 4* ved udbetaling af dagpenge i 234 dage i løbet af 36 på hinanden følgende måneder. Dagpenge i de sidste 3 måneder forud for den dag, fra hvilken pensionen begynder at løbe, medregnes ved beregningen af, om dagpengeretten er opbrugt.

Stk. 6. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan direktøren for sygekassevæsenet forlænge dagpengeperioden for personer, der oppebærer invalidepension.“

Stk. 5 og 6 bliver herefter *stk. 7* og *8*.

*Gældende formulering.***§ 32. — — —**

Stk. 6. Tillægges der et medlem, der oppebærer dagpenge, invalidepension, indtægtsbestemt folkepension eller enkepension, skal såvel medlemmet som invalideforsikringsretten, henholdsvis vedkommende kommunalbestyrelse, uopholdeligt give sygekassen underretning om tilkendelsen af pension. Sygekassen skal herefter drage omsorg for en ordning af spørgsmålet om pågældendes fremtidige dagpengesikring, jfr. § 27. Beløb, som sygekassen har ydet pensionisten i tiden mellem den dag, fra hvilken pensionen beregnes, og anvisningsdagen, skal så vidt muligt godtgøres kassen.

§ 49. — — —

Stk. 3. Undtaget fra reglerne om dagpengehjælp ifølge dette afsnit er:

- 1) — — —
- 2) — — —
- 3) — — —
- 4) — — —
- 5) Personer, der oppebærer indtægtsbestemt folkepension i henhold til lov om invalide- og folkepension.

§ 52. — — —

Stk. 3. Dagpenge kan ikke udbetales udover i alt 312 dage i løbet af 24 på hinanden følgende måneder. Når dagpengeretten er opbrugt efter denne bestemmelse under en sammenhængende sygeperiode, kan dagpenge kun udbetales i en følgende 24 måneders periode, såfremt medlemmet efter dagpengerettens ophør har været raskmeldt og ved den nye sygeperiodes begyndelse tillige opfyldte betingelserne i § 50.

*Forslaget.***2. § 32, stk. 6,** affattes således:

„*Stk. 6.* Hvis et medlem, der oppebærer dagpenge, får tillagt invalidepension, folkepension eller enkepension, skal såvel medlemmet som invalideforsikringsretten, henholdsvis vedkommende kommunalbestyrelse, uopholdeligt give sygekassen underretning om tilkendelsen af pensionen. Sygekassen skal herefter drage omsorg for en ordning af spørgsmålet om pågældendes fremtidige dagpengesikring, jfr. § 27. Beløb, som sygekassen har ydet pensionisten i tiden mellem den dag, fra hvilken pensionen beregnes, og anvisningsdagen, skal så vidt muligt godtgøres kassen, dog kun i det omfang der i dette tidsrum og i de nærmest forudgående 3 måneder er ydet dagpengehjælp for mere end 78 dage.“

3. § 49, stk. 3, nr. 5, ophæves.**4. I § 52** indsættes efter *stk. 3* som nye stykker:

„*Stk. 4.* For personer, der oppebærer folkepension, invalidepension eller enkepension, kan dagpenge ikke udbetales udover i alt 78 dage i løbet af 12 på hinanden følgende måneder. Når dagpengeretten er opbrugt efter denne bestemmelse under en sammenhængende sygeperiode, kan dagpenge kun udbetales i en følgende 12 mæ-

*Gældende formulering.***§ 56.**

Stk. 6. Tillægges der et medlem, der oppebærer dagpenge i henhold til nærværende afsnit, invalidepension, indtægtsbestemt folkepension eller enkepension, skal såvel medlemmet som invalideforsikringsretten, henholdsvis vedkommende kommunalbestyrelse, uopholdeligt give sygekassen underretning om tilkendelsen af pensionen. Sygekassen skal derefter drage omsorg for en ordning af spørgsmålet om pågældendes fremtidige dagpengesikring, jfr. i så henseende § 49, stk. 3, nr. 5. Beløb, som sygekassen har ydet pensionisten i tiden mellem den dag, fra hvilken pensionen beregnes, og anvisningsdagen, skal så vidt muligt godtgøres kassen.

§ 57.

Stk. 2. Arbejdernes og arbejdsgivernes bidrag til sygedagpenge fastsættes til henholdsvis 5,5 øre og 11 øre pr. arbejdstime. Der betales ikke bidrag for arbejdsforhold, som omfattes af § 49, stk. 3, nr. 1-4. Resten af udgifterne afholdes af statskassen.

Forslaget.

ders periode, såfremt medlemmet kan præstere bevis for, at han efter dagpengerettens ophør har været raskmeldt og har haft mindst 13 ugers lønnet arbejde. Dagpenge i de sidste 3 måneder forud for den dag, fra hvilken pensionen begynder at løbe, medregnes ved beregningen af, om dagpengere retten er opbrugt.

Stk. 5. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan direktøren for sygekassevæsenet forlænge dagpengeperioden for personer, der oppebærer invalidepension.“

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 6 og 7.

5. § 56, *stk. 6*, affattes således:

„*Stk. 6.* Hvis et medlem, der oppebærer dagpenge i henhold til nærværende afsnit, får tillagt invalidepension, folkepension eller enkepension, skal såvel medlemmet som invalideforsikringsretten, henholdsvis vedkommende kommunalbestyrelse, uopholdeligt give sygekassen underretning om tilkendelsen af pensionen. Beløb, som sygekassen har ydet pensionisten i tiden mellem den dag, fra hvilken pensionen beregnes, og anvisningsdagen, skal så vidt muligt godtgøres kassen, dog kun i det omfang der i dette tidsrum og i de nærmest forudgående 3 måneder er ydet dagpengehjælp for mere end 78 dage.“

6. I § 57, *stk. 2, 2. pkt.*, ændres „§ 49, stk. 3, nr. 1-4“, til: „§ 49, stk. 3“.